

Arrest

nr. 88 132 van 25 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTIER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Equatoriaal-Guinese nationaliteit te zijn, op 29 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 4 juli 2011 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 3 februari 2010 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 4 februari 2010 een eerste asielverzoek in.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) neemt op 23 februari 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nummer 61 201 van 10 mei 2011 weigert ook de Raad aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 19 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoeker dient op 21 juni 2011 een tweede asielverzoek in.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 4 juli 2011 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [B. G.]
geboren te [...], op (in) [...]
en van nationaliteit te zijn : Equatoriaal-Guinea
die een asielaanvraag heeft ingediend op 21.06.2011*

Overwegende dat betrokkene op 04.02.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 23.02.2011 van het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 12.05.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 21.06.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene een ongedateerde handgeschreven brief voorlegt van een anonieme vriend. Overwegende dat deze brief een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat het hier daarenboven gaat om niet-officiële informatie uit een niet-officiële bron die niet noodzakelijk onpartijdig is. Overwegende dat betrokkene een brief van de partij CPDS voorlegt, waarin bevestigd wordt dat betrokkene vader lid is van deze partij. Overwegende dat ook deze brief een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat deze brief dan ook niet van die aard is dat het de essentie van de beslissing van het CGVS bij zijn eerste asielaanvraag kan wijzigen. Overwegende dat betrokkene een envelop voorlegt waarin hij bovenstaande documenten zou hebben ontvangen. Overwegende dat deze envelop enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene een van het internet afgeprint rapport voorlegt over de mensenrechtensituatie in zijn land van herkomst. Overwegende dat dit rapport van algemene aard is en dus niet het persoonlijke karakter van de betrokkene zijn problematiek kan aantonen. Overwegende dat betrokkene een geboorteakte voorlegt. Overwegende dat betrokkene bij zijn vorige asielaanvraag reeds een geboorteakte voorlegde. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1961 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Artikel 62 bepaalt liet volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.”

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de Juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn.”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr. 1996, 249).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de schorsing en de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Toelichting

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Verzoeker legde degelijk nieuwe stukken voor welke zijn eerste asielaanvraag ten volle ondersteunen.

De motivering van de dienst vreemdelingenzaken om te besluiten dat geen nieuwe gegevens worden aangebracht is dan ook ten eerste niet adequaat. Deze motiveringen zijn passend bij de beoordeling van

een asielaanvraag ten gronde. De Dienst Vreemdelingenzaken deed niet het minste onderzoek naar de nieuwe stukken van verzoeker.

Aldus is de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd, en schendt zij artikel 52 voornoemd, welke alleen toe laat na te gaan of de asielaanvraag kennelijk vreemd is aan asiel en kennelijk ongegrond, maar niet of er voldoende geloofwaardige elementen om een persoonlijke vrees voor vervolging te kunnen gronden voorhanden zijn. Het gaat hier niet zomaar om een zinnetje in de bestreden beslissing, maar om een soort conclusie die daaraan geëxploiteerd wordt. Het is bijgevolg een determinerende considerans.

Daarenboven is de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

De dienst vreemdelingenzaken stelt dat geen nieuwe elementen gegeven worden aangebracht, wat ze ofwel helemaal niet gaat motiveren ofwel op zeer algemene en vage manier gaat motiveren, voor zover men al kan spreken van enige 'motivering' (zie supra).

Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording.

Het is in casu echter totaal niet duidelijk welke juridische en feitelijke overwegingen aan de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken ten grondslag liggen. De stereotiepe motivering is geenszins afdoende en passend.

Het is ten zeerste onbegrijpelijk dat inzake deze nieuwe asielaanvraag zonder enige concrete motivering en zonder nazicht van de nieuwe stukken en de actuele situatie in Equatoriaal-Guinea, een beslissing tot in niet in overwegingname van een asielaanvraag en bevel om het grondgebied te verlaten nam (stuk 1).

De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de nieuwe stukken werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen.

De stereotiepe motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende en zelfs totaal niet correct. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak. De zorgvuldigheidsplicht werd niet in acht genomen.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de dienst vreemdelingenzaken (i) het artikel 62 van de Vreemdelingen (ii) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, (iii) de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en (iv) de algemene zorgvuldigheidsplicht, totaal niet heeft in acht genomen, waardoor haar beslissing dient te worden vernietigd.

[...]"

4.1.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, waarvan de bepalingen correct worden weergegeven door verzoeker, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er wordt tevens voor elk van de door verzoeker

aangebrachte elementen en stukken concreet toegelicht waarom deze niet worden aanvaard als nieuw gegeven. Zo wordt verwezen naar een reeds genomen beslissing in het kader van de eerste asielaanvraag in zoverre verzoeker zich beroept op zijn initiële vluchtmotieven. Inzake de voorgelegde brief van een anonieme vriend wordt verder gesteld dat deze brief een gesolliciteerd karakter heeft en dat het gaat om niet-officiële informatie uit een niet-officiële bron die niet noodzakelijk onpartijdig is. Inzake de brief van de partij CPDS waarin wordt bevestigd dat verzoekers vader lid is van deze partij wordt vervolgens gemotiveerd dat ook deze een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft en niet van die aard is dat het de essentie van de beslissing van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de eerste asielaanvraag kan wijzigen. Verweerder oordeelt daarnaast dat de voorgelegde briefomslag waarmee verzoeker voormelde brieven zou hebben ontvangen enkel bewijst dat er een verzending naar verzoeker gebeurde doch geen aanduiding bevat van wat er verzonden werd. Verzoeker maakte verder ook nog een van het internet afgeprint rapport over de mensenrechtensituatie in zijn land van herkomst over, doch dienaangaande stelt verweerder dat dit rapport van algemene aard is en het persoonlijk karakter van verzoekers problematiek niet aantoon. Ten slotte wordt aangegeven dat verzoeker bij zijn vorige asielaanvraag reeds een geboorteakte voorlegde. De Raad stelt vast dat verzoeker dan ook geenszins kan worden gevolgd waar hij stelt dat men bezwaarlijk kan stellen dat de bestreden beslissing een motivering bevat, dat het *“totaal niet duidelijk [is] welke juridische en feitelijke overwegingen aan de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken ten grondslag liggen”* of dat de motivering van de bestreden beslissing een stereotiepe motivering betreft en deze is gesteld in algemene en vage bewoordingen. Ten overvloede dient bovendien geduïd te worden dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821). De Raad stelt vast dat de motivering van de *in casu* bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoeker in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

4.1.2.2. Wat de aangevoerde schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet betreft, merkt de Raad verder op dat deze bepaling betrekking heeft op de bevoegdheden van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing werd evenwel genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en dit in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

4.1.2.3. Verzoeker betoogt daarnaast dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is en dat hij wel degelijk nieuwe stukken heeft voorgelegd welke zijn eerste asielaanvraag volledig ondersteunen. Het middel dient bijgevolg verder te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat van toepassing is op een tweede of volgende asielaanvraag en luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking

hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet verweerder toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen; hieruit volgt dat het begrip “*nieuw gegeven*” niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610);
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

Door louter te stellen dat hij een nieuw stuk heeft aangebracht in het kader van zijn tweede asielaanvraag dat zijn eerste asielaanvraag zou ondersteunen, toont verzoeker niet aan dat de door hem aangebrachte elementen en stukken ten onrechte door verweerder niet zijn weerhouden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Het loutere gegeven dat een bepaald stuk niet eerder in de procedure werd aangebracht volstaat immers niet opdat dit stuk wordt weerhouden als nieuw gegeven.

Verzoeker betoogt verder dat de motivering “*passend [is] bij de beoordeling van een asielaanvraag ten gronde*”, doch hij blijft in gebreke om *in concreto* aan te tonen dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing zijn bevoegdheid toegekend in artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet – die beperkt is tot het beoordelen of de aangebrachte gegevens en stukken al dan niet nieuw zijn in de zin zoals hierboven aangegeven – zou hebben overschreden.

Ook waar verzoeker stelt dat verweerder “*niet het minste onderzoek naar de nieuwe stukken*” heeft gedaan, kan de Raad enkel opmerken dat in de bestreden beslissing voor elk van de aangebrachte elementen en stukken concreet wordt aangegeven waarom deze niet worden weerhouden als nieuw gegeven. Verzoeker toont niet aan dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met door hem aangebrachte elementen of stukken. Hij betwist noch weerlegt verder de concrete motieven in de bestreden beslissing waarom de aangebrachte elementen en stukken niet worden aanvaard als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker blijft tevens in gebreke te duiden op welke concrete grond verweerder in de bestreden beslissing “*de actuele situatie in Equatoriaal-Guinea*” zou dienen na te gaan, nu de eerste asielaanvraag van verzoeker werd afgewezen en hij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet aanbracht.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

4.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden weerhouden.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting:

[...]

De gevolgen van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn totaal niet in verhouding met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen.

Deze beslissing zou immers tot gevolg hebben dat het leven van verzoeker in gevaar wordt gebracht.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. De situatie in Equatoriaal-Guinea is totaal aanvaardbaar. Er is sprake van tirannie, complete willekeur en grove schending van de mensenrechten.

Ook zou deze beslissing tot gevolg hebben dat verzoeker wordt weggerukt uit zijn omgeving waar hij zijn sociaal en psychologisch evenwicht vindt. Een terugkeer zal duidelijk een onherstelbare schade voor verzoeker inhouden, daar waar zijn sociaal leven abrupt afgebroken zou worden.

Verzoeker heeft nooit tijdens zijn verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap.

De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing niet proportioneel is.

[...]"

4.2.2. Verzoeker stelt dat de gevolgen van de bestreden beslissing voor hem dermate ernstig zijn en niet in verhouding met het eventuele voordeel dat de Belgische Staat uit deze beslissing zou kunnen halen, derwijze dat deze beslissing als disproportioneel dient te worden beschouwd.

Verzoeker betoogt allereerst dat zijn leven in gevaar wordt gebracht indien hij moet terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij verwijst hierbij naar de algemene situatie in Equatoriaal-Guinea. Los van de bemerking dat de bestreden beslissing verzoeker als dusdanig niet verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, merkt de Raad evenwel op dat, in het kader van de eerste asielaanvraag, zowel de adjunct-commissaris-generaal als de Raad zijn nood aan bescherming reeds hebben onderzocht en tot het besluit kwamen dat verzoeker noch voor de vluchtelingenstatus noch voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking kwam. Verzoeker bracht verder bij zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet aan. Verzoekers stelling dat zijn leven in gevaar zou zijn in zijn land van herkomst kan bijgevolg niet worden aangenomen. Hij beperkt zich hierbij ook tot een loutere bewering die op geen enkele wijze wordt gestaafd. Verder betoogt verzoeker dat hij als gevolg van de bestreden beslissing wordt weggerukt uit zijn omgeving waar hij zijn sociaal en psychologisch evenwicht heeft gevonden en dat een terugkeer onherstelbare schade zou veroorzaken omdat zijn sociaal leven in België abrupt wordt afgebroken. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker wist, of diende te weten, dat hij slechts in België kon blijven in zoverre een gunstig gevolg zou worden verleend aan zijn asielaanvraag. Hij blijft verder ook in gebreke enig concreet bewijs van sociale integratie over te maken. De uiteenzetting van verzoeker laat de Raad dan ook niet toe te besluiten dat zijn particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat gediend is met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel is niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verduidelijkt het middel als volgt:

“Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

[...]

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken betekent duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privéleven van verzoeker gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel beschermt eenieders recht op eerbiediging van zijn privé en zijn gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege liet openbaar gezag.

Par. 2 van dit artikel duidt geen inmenging door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijk doel (EHRM 13 juli, R.D.E. 1995, nr. 84; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E. 1996, p. 755).

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van bovenmelde beslissing flagrant in strijd is met het recht op privéleven van verzoeker.

Verzoeker is het land België als het zijne gaan beschouwen en heeft er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld.

Het begrip ‘privé-leven’ omvat[t] het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Er kan er dan in casu zeker geen twijfel meer over bestaan dat gezien de grote kennis- vriendenkring die verzoeker heeft opgebouwd in België, reeds daarom al zijn recht op privé-leven wordt geschonden door bovenvermelde beslissing.

De beslissing met gevolg een verwijdering van het grondgebied maakt dan ook een inmenging uit in de privé-sfeer van verzoeker gezien dit in casu een scheiding van hun levensnoodzakelijke omgeving en zijn sociale en affectieve entourage veroorzaakt (zie ook oordeel van rechter Morenilla, onder EHRM, 13 juli 1995, R.D.E. 1995, nr. 84, p. 277). Verzoeker vindt immers zijn psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel en bijgevolg schendt deze het recht op eerbiediging van liet privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn gezin.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 8 van liet EVRM schendt.

[...]”

4.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker beroept zich op een privéleven in België. Hij verwijst hierbij naar de “*zeer duurzame binding*” die hij met België heeft en naar de “*grote kennis- vriendenkring*” die hij in België heeft opgebouwd en stelt dat een verwijdering van het grondgebied “*een scheiding van [zijn] levensnoodzakelijke omgeving en zijn sociale en affectieve entourage veroorzaakt*”. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen, die niet met concrete stukken worden gestaafd. Verzoeker toont een privéleven zoals beschermd in artikel 8 van het EVRM dan ook niet aan. De Raad wijst er in dit verband ook op dat artikel 8 van het EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen ter bescherming van gewone sociale relaties (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 22 september 2004, nr. 135.236; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 22 mei 2007, nr. 171.409; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).

Louter ten overvloede merkt de Raad verder op dat, zelfs indien sprake zou zijn van enig privéleven in België, verzoeker niet aannemelijk maakt dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om in zijn land van herkomst te verblijven. Verzoeker, die op onwettige wijze het Rijk binnenkwam en een asielaanvraag indiende, wist of behoorde trouwens te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn asielverzoek werd afgewezen (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). Onder deze omstandigheden kan in geen geval worden besloten tot een inmenging in het privéleven die valt onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15 576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104 270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, “Straatsburg gaat vreemd”, *T.Vreemd*.1994, 3-16) of tot het bestaan van een positieve verplichting die rust op de Belgische overheden om verzoeker toe te laten zijn privéleven in België verder uit te bouwen. Enige toetsing aan het tweede lid van voormelde verdragsbepaling dient in deze situatie niet te worden doorgevoerd.

Het derde middel is ongegrond.

4.4.1. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van de artikelen 2, 3, 5 en 9 van het EVRM.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Artikel 2 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt dat:

“Het recht van eenieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, tenzij bij wege van ten uitvoerlegging van een vonnis, dat is uitgesproken door een rechtbank, wegens een misdrijf waarop de wet de doodstraf heeft gesteld.”

Artikel 3 bepaalt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”

Artikel 5 bepaalt:

“Eenieder heeft recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid.”

De beslissing schendt ten eerste de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM. Artikel 2 stelt uitdrukkelijk dat het recht op leven wordt beschermd. Artikel 3 stelt duidelijk dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Artikel 5 stelt dat ieder recht heeft op veiligheid.

Bij een terugkeer naar Equatoriaal Guinea loopt verzoeker het reëel risico dat hij wordt vermoord en onderworpen wordt aan onmenselijke vernederende behandeling of straffen. Het is immers een algemeen bewezen feit dat Equatoriaal Guinea een dictatoriale staat is waar politionele willekeur zege viert.

Verzoeker kan bij een terugkeer naar Equatoriaal Guinea onmogelijk de bescherming inroepen van de overheid en de politie, gezien deze meewerken aan deze dictatoriale willekeur waarvan de President opdrachtgever is.

De bestreden beslissing van het CGVS werd duidelijk niet op zorgvuldige wijze genomen en de nieuwe stukken werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Nochtans komt bij een terugkeer van verzoeker naar Equatoriaal Guinea zijn leven in gevaar.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 2, 3 en 5 van het EVRM schendt.

[...]"

4.4.2. *In casu* dient vooreerst vastgesteld te worden dat verzoeker enkel een bevel heeft gekregen om het Schengengrondgebied te verlaten. Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker gedwongen wordt terug te keren naar zijn land van herkomst, noch zal hij naar dit land worden gerepatrieerd. Verder dient te worden opgemerkt dat de Raad bij arrest nummer 61 201 van 10 mei 2011 reeds heeft vastgesteld dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn beweerde asielrelaas. In de bestreden beslissing wordt verder vastgesteld dat verzoeker dienaangaande geen nieuw gegeven heeft aangebracht. Verzoeker kan zich thans dan ook niet dienstig beroepen op zijn beweerde asielrelaas. In voormeld arrest van de Raad werd eveneens vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hierbij werd onder meer een toetsing doorgevoerd aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Ook wat de subsidiaire bescherming betreft wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker geen nieuw gegeven aanbracht dat hij alsnog in aanmerking kan komen voor deze beschermingsstatus. Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat verzoeker geen enkel (begin van) bewijs aanbrengt ter ondersteuning van zijn betoog, kan een schending van de artikelen 2, 3 of 5 van het EVRM niet worden weerhouden.

Wat de aangevoerde schending van artikel 9 van het EVRM betreft – dat de vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst beschermt – dient verder te worden opgemerkt dat verzoeker zich beperkt tot het louter aanvoeren van deze door hem geschonden geachte bepaling. Er ontbreekt evenwel een uiteenzetting van de wijze waarop betreffende bepaling volgens verzoeker door de bestreden beslissing werden geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

In zoverre verzoeker daarnaast nog betoogt dat de bestreden beslissing – die werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en niet door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zoals verzoeker verkeerdelijk stelt – niet op zorgvuldige wijze werd genomen en de nieuwe stukken niet op een ernstige wijze werden onderzocht, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS